

А 43 **Актуальні правові та гуманітарно-економічні проблеми в період реформування демократичного суспільства:** збірник тез V Всеукраїнської науково-практичної конференції (2 грудня 2016 р.). Кіровоград : ПВНЗ КІДМУ КПУ, 2016. – 331 с.

Видання містить матеріали V Всеукраїнської науково-практичної конференції. Розглянуто сучасні проблеми юридичної науки та гуманітарно-економічних проблем у період реформування демократичного суспільства в Україні та світі із залученням до обговорення провідних науковців, практиків, а також молодих вчених з усіх регіонів України та зарубіжних держав.

Матеріали конференції розраховані на наукових і науково-педагогічних працівників ВНЗ та наукових установ, докторантів та аспірантів, студентів, а також широкий читацький загал.

Матеріали конференції надруковано в авторській редакції.

ББК 67.9 (4УКР) 300

Редакційна колегія:

кандидат юридичних наук, доцент І. І. Литвин, кандидат юридичних наук, доцент Г. Ю. Шаркова, кандидат юридичних наук, доцент П. Л. Степанов, кандидат юридичних наук, доцент І. П. Зеленко, кандидат економічних наук С. П. Ніколаєва, кандидат філософських наук, доцент В. А. Ігнат'єв, кандидат філософських наук В. Д. Косенко.

Рекомендовано до друку Вченою радою ПВНЗ «Кіровоградський інститут державного та муніципального управління Класичного приватного університету» (від 25 листопада 2016 року протокол № 4)

© Автори, 2016

© ПВНЗ «Кіровоградський інститут державного та муніципального управління Класичного приватного університету», 2016

3. Деякі питання реформування державного управління України [Електронний ресурс] : розпорядження Кабінету Міністрів України від 24 червня 2016 року № 474-р. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/474-2016-%D1%80>.
4. Зелинский С. Э. Гражданское общество и власть в Украине. Состояние, взаимодействие и оценка / С. Э. Зелинский. – Саарбрюккен: LAMBERT Academic Publishing, 2015. – 86 с.
5. Зелінський С. Е. Постбюрократична модель державного управління / С. Е. Зелінський // Актуальні проблеми державного управління. – 2013. – № 4(56). – С. 60-63.
6. Зелінський С. Е. Стан кадрового забезпечення державного управління / С. Е. Зелінський // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. – 2015. – № 4. – С. 91–99.

ЩОДО ЗБЕРЕЖЕННЯ ЗА МОБІЛІЗОВАНИМИ ПРАЦІВНИКАМИ МІСЦЯ РОБОТИ, ПОСАДИ І СЕРЕДНЬОГО ЗАРОБІТКУ

Зіноватна Іляна Вікторівна

*асистент кафедри трудового права Національного
юридичного університету імені Ярослава Мудрого,
кандидат юридичних наук*

У зв'язку з проведенням антитерористичної операції в Україні та реалізації заходів з мобілізації доволі актуальним та дискусійним постає питання забезпечення юридичних гарантій для працівників, які залучаються до виконання обов'язків, передбачених законами України «Про військовий обов'язок і військову службу», «Про альтернативну (невійськову) службу» та «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію».

На підставі необхідності реалізації заходів щодо економного та раціонального використання державних коштів Законом України від 24 грудня 2015 року № 911 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України» були внесені зміни до третьої та четвертої частин ст. 119 КЗпП України [3].

Відповідно до вищезазначених положень ст. 119 КЗпП України працівників, які залучаються до виконання обов'язків, передбачених законами України «Про військовий обов'язок і військову службу», «Про альтернативну (невійськову) службу» та «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» розділено на три категорії:

- 1) працівники, призвані на строкову військову службу;
- 2) працівники, призвані на військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період;

3) працівники, прийняті на військову службу за контрактом у разі виникнення кризової ситуації, що загрожує національній безпеці, оголошення рішення про проведення мобілізації та (або) введення воєнного стану на строк до закінчення особливого періоду або до дня фактичної демобілізації.

Для всіх вищезазначених категорій працівників передбачені такі гарантії: збереження місця роботи, посади і середнього заробітку *на строк до закінчення особливого періоду або до дня фактичної демобілізації*. Слід зауважити, що для працівників, прийнятих на військову службу по контракту необхідною обов'язковою умовою збереження місця роботи, посади і середнього заробітку є *наявність кризової ситуації, що загрожує національній безпеці, оголошення рішення про проведення мобілізації та (або) введення воєнного стану*.

З метою узгодження норм права слід з'ясувати поняття «мобілізація» та «особливий період». Відповідно до положень ст. 1 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» [4] та ст. 1 Закону України «Про оборону України» [5] особливий період настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію та охоплює час мобілізації, а в разі оголошення стану війни – воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій. Таким чином, з моменту набрання чинності першого Указу Президента України «Про часткову мобілізацію» у державі розпочався особливий період, тобто з 18 березня 2014 року.

Указом Президента України від 14.01.2015 року № 15/2015 «Про часткову мобілізацію» було оголошено про проведення часткової мобілізації у три черги протягом 210 діб із дня набрання чинності цим Указом. Отже, в Україні в черговий раз було оголошено мобілізацію, і тим самим відбулося настання наступного етапу особливого періоду тривалістю 210 діб, починаючи з 21 січня 2015 року по 22 серпня 2015 року.

Разом з тим, Указами Президента України від 25.03.2016 року № 115/2016, від 24.06.2016 року № 271/2016, від 26.09.2016 року № 411/2016 було проведено звільнення в запас військовослужбовців військової служби за призовом під час мобілізації, на особливий період, призваних під час часткової мобілізації відповідно до Указу Президента України від 14.01.2015 року № 15/2015 «Про часткову мобілізацію».

Відсутність чіткого правового регулювання зумовила різні підходи до розуміння початку і завершення особливого періоду у правозастосовній практиці. Деякі суди зазначають, що мобілізація оголошувалась не безстроково і була обмеженою в часі, тому особливий період охоплює час, протягом якого здійснювалася мобілізація відповідно до указів Президента. При цьому відсутня пряма норма, яка пов'язує закінчення особливого періоду винятково із демобілізацією. Відповідно, в проміжках між періодами мобілізації згідно з указами Президента особливий період не діє [1]. За цією

логікою особливий період завершився ще 22 серпня 2015 року, коли завершилася остання хвиля мобілізації.

Інша точка зору полягає в тому, що особливий період триває до оголошення рішення про демобілізацію, а закінчення періоду мобілізації не є самостійною підставою для припинення особливого періоду. При цьому, проміжок між періодами проведення мобілізації стан особливого періоду не припиняється. Отже, особливий період розпочався з моменту оголошення мобілізації та завершився демобілізацією шостої хвилі мобілізованих [2]. Згідно із зазначеним підходом особливий період завершився 28 вересня 2016 року, тобто з дня набрання чинності Указу Президента України від 26.09.2016 року № 411/2016.

На нашу думку, дія особливого періоду обмежується строками встановленими для проведення мобілізації, або часом, протягом якого діє воєнний стан і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій. В умовах відсутності рішення про оголошення війни або мобілізації чи закінчення строків, встановлених для проведення мобілізації, особливий період не діє.

Враховуючи проаналізовані норми чинного законодавства, можна зробити висновок, що з 22 серпня 2015 року закінчилася дія особливого періоду та час проведення мобілізації в Україні, а отже і на працівників, прийнятих на військову службу за контрактом (крім тих, які не були звільнені з військової служби у зв'язку з оголошенням демобілізації), починаючи з цієї дати не розповсюджуються гарантії, визначені ст. 119 КЗпП України, зокрема щодо збереження місця роботи, посади і середнього заробітку, з огляду на відсутність чергового етапу проведення в Україні мобілізації та завершення особливого періоду.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Постанова Дніпропетровського окружного адміністративного суду від 11 жовт. 2016 р., справа №804/4486/16 [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/62133108/>; Ухвала Київського апеляційного суду від 4 лют. 2016 р., справа № 826/18425/15 [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/55514762>.
2. Постанова Дніпропетровського окружного адміністративного суду від 30 черв. 2016 р., справа № 804/2696/16 [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/59453171>; Постанова Вищого адміністративного суду України від 16 лют. 2015 р., справа № 800/582/14 [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/42803930>.

3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України: Закон України від 24 груд. 2015 року № 911-VIII // Офіц. вісник України. – 2016. – № 3. – Ст. 154.
4. Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію: Закон України від 21 жовт. 1993 року № 3543-XII // Відом. Верховної Ради України. – 1993. – № 44. – Ст. 416.
5. Про оборону України: Закон України від 06 груд. 1991 року № 1932-XII // Відом. Верх. Ради України. – 1992. – № 9. – Ст. 106.

АНТРОПОЛОГІЧНИЙ ТОПОС СУЧАСНОЇ ГУМАНІТАРИСТИКИ

Ігнат'єв Віталій Аркадійович
завідувач кафедри філософських та гуманітарних
дисциплін ПВНЗ «Кіровоградський інститут
державного та муніципального управління», кандидат
Класичного приватного університету», кандидат
філософських наук, доцент

Антропний принцип сучасного природознавства та антропологічний поворот навіть в сфері богослов'я вказує на особливу роль сучасної гуманітаристики в цілому. Не випадково, в процесі фундаментальної критики та деконструкції європейської класичної метафізики саме філософська антропологія зайняла центральне місце досліджень. Як наслідок, з кінця XIX – на початку XX ст. сформувався цілий “напрямок (школа) в західноєвропейській, переважно німецькій, філософії першої половини XX століття, що виходив із ідей філософії життя (Дільтей), феноменології Гусерля та інших, у рамках якого робилася спроба відтворити цілісність поняття про людину шляхом використання і тлумачення даних різних наук – біології, психології, етнології, соціології і так далі» [2, с. 1].

«Філософствування греків далеко не було антропоцентричним, і антропологічний дискурс в цілому відсутній в «Метафізиці» Аристотеля, будучи зосереджений не у філософії, а у «практичних науках», в етиці, головним чином, і частково у політиці, де філософська рефлексія не досягала граничної глибини» [3, с. 9].

Саме тому християнське богослов'я, спочатку інтуїтивно, а потім свідомо дистанціюється від античної класики через ідею «іпостасі», закладаючи основу некласичної філософської антропології. Та з приводу різних причин богословський дискурс не отримав достатньої філософської рецепції.

Філософські ідеї М. Гайдеггера окрім фундаментальної критики класичної метафізики містять в собі елементи нової філософської мови некласичного філософствування. Тим не менше щодо самого значення